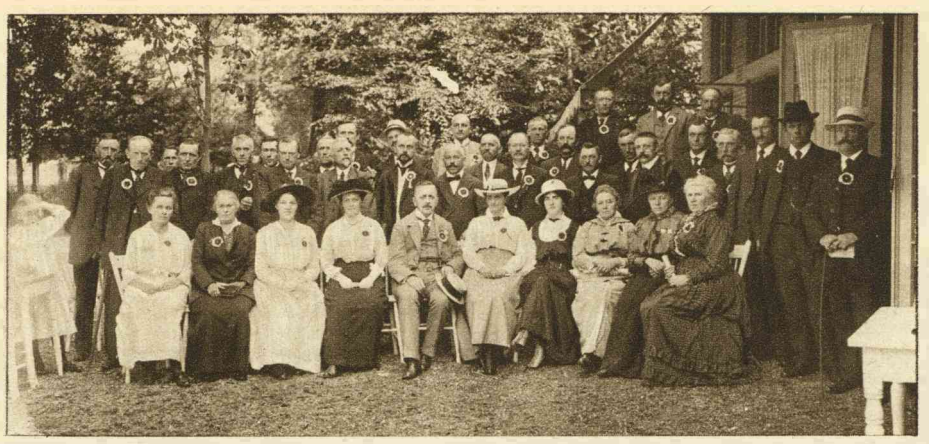
(Vervolg van pag. 6).

Hij ging weg, zag een rijtuig dat terugkeerde, na andere late gasten aan hun huis te hebben afgezet en toen kwam hij, met iets veerkrachtigs in zijn gang, bij haar terug. Ze had de roos uit heur haar op tafel gelegd.

„Daar ik zie dat u veel van bloemen houdt," zei ze, „heb ik de mijne hier gelaten — zij glimlachte tegen hem — om voor mijn souper te betalen." Zij wilde hem niet zeggen waar ze logeerde en liet hem beloven naar binnen te gaan en de deur te sluiten, zoodat hij niet kon hooren welk adres ze opgaf.

„We zouden ons avontuur bederven," zei ze, „het romantische kan alleen blijven bestaan als er iets mysterieus aan verbonden is. Goeden nacht, vaarwel en dank u."

Voordat hij er zich van bewust was, was ze verdwenen.

LANDBOUWTENTOONSTELLING TE HEILO.

Een groep van het bestuur en de autoriteiten die bij de opening der Landbouwtentoonstelling te Heilo op 6 September aanwezig waren. In het midden, zittend, eerste rij, Jonkheer N. van Foreest, burgemeester van Heilo.

Het atelier zag er leeg en ongezellig uit. De confetti die overal op den grond verspreid lag, gaf er iets van een verlaten zaal na een feest. Maar op de tafel lag een roos en aan den stengel hing een toefje haar, dat als goud tusschen de doornen was. —

Hij zocht haar den volgenden en den daarop volgenden dag, bleef het Louvre, het Bois de Boulogne en de voornaamste straten afloopen, in de hoop haar te zien. Hij voelde dat voor hem alles afhing van een weerzien van haar. Hij vond dat hij niet genoeg — of teveel — uitgelegd had. Hij vreesde dat zij zou uitvinden wie hij was, wat hij was — Dutour, de millionnair, die even buiten Parijs een villa met veel zeldzame kunstschatten bezat. Hij wilde dat zij aan hem denken zou als aan den mislukten man, zooals hij zichzelf beschreven had, dan weer wilde hij dat hij haar alles gezegd had.

Op den derden dag na hun kennismaking kwam hij haar plotseling tegen. Zij liep met een heer. Hij zag dat ze bloosde. Zijn hart gaf hem een uitlegging in, maar zijn verstand een ander — dat ze om hem gaf of dat ze zich schaamde over haar avontuur. Ze ontmoetten elkaar in de Jardins du Luxembourg; dadelijk beantwoordde zij zijn groet. „Frank," zei ze tegen den heer met wien ze liep, „dit is Mr. Dutour. Mr. Dutour — mijn broer."

Gedurende een maand trachtte hij haar hart te veroveren. Het eerste teeken van zijn succes was toen hij hoorde dat ze veertien dagen langer in Parijs bleef. In die twee weken gaf zij zich gewonnen en hij nam haar mee naar St. Cloud om haar daar te vragen zijn vrouw te worden. Ze waren nu in het bosch, waar de primula's een tapijt vormden onder hunne voeten. Het was een zachte lentedag, een dag van liefde en poëzie. Nu wist hij haar naam; dien, meende hij, wist ook iedere ster aan den hemel, want nacht op nacht had hij die van haar schoonheid verteld.

„Nicoline."

Zij keek hem met een gelukkig gezichtje aan. Hij wees naar het bloementapijt, blauwe klokjes, primula's, wilde anemonen. „Dit is beter dan confetti," zei hij.

„Carnaval van de natuur," zei Nicoline. Toen uitte zich zijn liefde in een reeks van warme, teedere woorden; woorden teeder als de lente en vol warmte, als het groeiende, bloeiende leven om hem heen. Hij had haar lief, dat was al wat hij wist. En zij stond zich af te vragen wat zooveel geluk beteekende, dit kleine hartenherderinnetje.

Eenige woorden sprak ze toch, woorden die de degelijkheid van haar karakter bewezen, die de echt vrouwelijke eigenschap toonden om ook de practische zijde van het leven te zien. „René," zei ze een uur later, „het valt me moeilijk dit te zeggen, geloof me. Ik heb je atelier gezien; ik begrijp de moeilijkheden van het leven van een schilder. Je hebt me verteld dat je leven mislukt was."

„Evenals vroeger," antwoordde hij vlug, „ben ik je een opheldering schuldig. In het leven ben ik mislukt. Ik verliet mijn vrije, heerlijke kunst en ging in den handel. Over mijn hart en verlangens metselde ik 'n ouden grafsteen, mijn levensbehoefte bedekte ik met geld. In het leven ben ik mislukt en — maar ik zal 't je toonen". Ze waren per stoomboot naar St. Cloud gegaan. Toen zij uit 't bosch kwamen liep hij met haar langs de rivier, naar den grooten weg. Op den weg stond een prachtige auto te puffen. Een onderdanige knecht opende hen de deur.

„René," vroeg ze, „wat beteekent dit?"

Hij plaagde haar; hij vertelde haar dat hij een toovenaar was die Aladin's lamp gevonden had. Hij gaf vóór de schatten van de Veertig Roovers ontdekt te hebben en de schuilplaats van Monte Cristo.

„Mijn liefste," zei hij, „je hebt mij een kostbaarder gift dan paarlen en robijnen gebracht. Ik heb mijn jeugd, mijn illusies, mijn gevoel voor het avontuurlijke teruggekregen."

„Je illusies," zei ze, „ben ik er een van?"

H. W. J. BARON VAN TUIJLL VAN SEROOSKERKEN.†

DR. VITUS BRUINSMA.†

In den ouderdom van 77 jaar overleed te Arnhem H. W. J. BARON VAN TUIJLL VAN SEROOSKERKEN, in leven kamerheer in buitengewonen dienst van H.M. de Koningin, oud-rentmeester van het Kroondomein. — Te Rotterdam is op 66-jarigen leeftijd overleden Dr. VITUS BRUINSMA, oud-leeraar aan het gymnasium te Leeuwarden.

Hij lachte hartelijk en ze zag hoe het geluk als het ware de jaren van zijn trekken geveegd had. De auto hield stil voor een huis dat temidden van een grooten tuin stond.

Hij geleidde haar uit den auto, door den tuin en door het huis dat vol zeldzame kunstvoorwerpen was. In een kamer op de tweede verdieping stonden al de meubels uit het atelier, precies zóó geschikt als in de Rue des Beaux Arts. Die kamer was vol voorjaarsbloemen. Op de tafel waar een lunch voor twee personen klaar stond, was een vaasje waarin een verwelkte roos met eenige gouden haren aan den stengel. „De mijne," fluisterde ze.

„Ik liet dit alles klaar zetten," zei hij, haar handen in de zijne houdende. „Was mijn zelfvertrouwen te groot?" Ze was even stil terwijl ze hem in de oogen zag. „Is die vraag wel noodig?" was haar antwoord.

Hij zei niets, maar haalde een ring uit zijn zak, een ring met steenen — rood, groen, geel, blauw, wit en paars.

„Nicoline," zei hij, „wil je dien ring dragen? Al de kleuren van confetti."

„Al de kleuren van den regenboog," zei ze, en er welden tranen in haar oogen.

„Ma petite bergère!"

De deur ging open en de knecht kwam binnen met het eerste gerecht.

F. G. J. SIMONUS.

MARIE ELSEBROEK.

Den 18en September a.s. hoopt het echtpaar F. G. J. SIMONUS en MARIE ELSEBROEK te 's-Gravennage hun 55-jarige echtvereeniging te vieren.

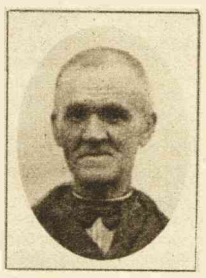

A. H. W. LOOLE.

S. F. SMIT.

Woensdag 6 September herdacht de heer A. H. W. LOOLE en Mej. S. F. SMIT, te Amsterdam, den dag, waarop zij vóór 50 jaar in den echt werden verbonden.

J. SCHRIER.

M. KASPER HEMELMAN.

Den 27en September hoopt 't echtpaar J. SCHRIER en MARIE KASPER HEMELMAN te Hansweert (Zeeland) hun 50-jarig huwelijksfeest te vieren.

ORANJE-VEREENIGING „HET CENTRUM".

De Oranje-Vereeniging „Het Centrum" te Rotterdam, die op maatschappelijk gebied zooveel goeds verricht, heeft een dezer dagen haar eerste gezondheidskolonie uitgezonden naar het kinderkoloniehuis „Zonneheuvel" te Hoeven (N.B.). Het ligt in de bedoeling om het volgend jaar zoo mogelijk een eigen Koloniehuis te stichten, waarvan de steun van ieder de vereeniging heel aangenaam zal zijn. — Onze foto geeft de kleine kolonisten in de gezonde omgeving van Hoeven.

LEED

Door PIET HOORWEG

Alleen, eenzaam zat hij op z'n kamer, waar 't koud begon te worden. De kachel was reeds lang uitgegaan, maar hij wist het niet — hij voelde geen koude. Integendeel, zijn hoofd gloeide van inspanning en zijn vingers, een pen omklemd houdend, gleden koortsachtig-snel over het papier. Het eene blanke velletje na het and re had zijn smettelooze reinheid verloren en lag daar volgekrabbeld met onregelmatige, soms nauwelijks leesbare letters.

En steeds meer kwamen er bij en steeds onleesbaarder vloeiden ze uit zijn pen. . . .

't Was het slot van zijn nieuwen roman, waaraan hij zoo, alles om zich heen vergetend, zat te werken.

Het slot! O, hoe heerlijk, hoe jubelend mooi was dat!

Hoe had hij *haar* daarin geschilderd, juist zooals ze was — zooals ze was? Neen, dàt *kòn* hij niet! Zij was te lief, te goed, te mooi, te rein. . . . Maar toch, hij voelde het, kwam zijn schildering de werkelijkheid nauw nabij. Ja zóó was ze, zóó zou ze gehandeld hebben, zóó zou ze hem tegemoet zijn gesneld om hem te vertellen dat ze nog altijd van hem hield, van *hem* alleen en dat ze alle verzoeking had weerstaan en hem al die jaren was tròùw gebleven. . . .

O, welk een prachtige rol vervulde ze in dat laatste tafereel, waarin ze eindelijk, na een scheiding van een tiental jaren, elkaar weer vonden. . . . voor eeuwig!. . . .

Natuurlijk zou hij z'n roman aan hàar opdragen. 't Eerste exemplaar zou hij hàar sturen om haar te vertellen van zijn groote en heilige liefde. . . . En steeds schreef hij voort, koortsachtig vlug, al die heerlijke oogenblikken zèlf meevoelend, zèlf de wonderzalige macht van de liefde gevoelend....

Er werd op de deur geklopt. Hij hoorde het niet. Al zijn zenuwen waren geconcentreerd op dat laatste, het slot. Ja, dàt vooral moest pakken. . . .

Toen werd de knop van de deur omgedraaid en knarste deze open.

Even schrikte hij op, door 't geluid en vluchtig herkende hij de gestalte van z'n vriend Coen. Met de linkerhand maakte hij een beweging in de richting van den eenigen, zich nog in het vertrek bevindenden stoel. Coen begreep! Meermalen had hij z'n vriend zoo aangetroffen. Aan diens absolute afgetrokkenheid en vergeten-zijn van wat er om hem heen gebeurde, merkte hij dat juist aan het eind van een gedeelte moest zijn. Hij zette zich dus kalm op den aangeduiden stoel en begon, voor de zooveelste maal, het studeervertrek van z'n vriend rond te zien. Plotseling zuchtte z'n vriend. — „Goddank!...."

„Eindelijk klaar, ouwe jongen?"

„Wat?. . . . Jij hier Coen?. . . . Waar kom je vandaan?. . . O ja, ik geloof dat ik je daareven gezien heb. Neem me niet kwalijk beste jongen, maar ik was ook zoo. . .". „Ja ja, je was wèg! Dat zag ik wel. . . . Maar zeg er is, wat heb je onderhanden?" — „'n Nieuwe roman m'n waarde, die beslist „gaan" zal. . . . Zal ik hem je volgende week eens voorlezen? Tenminste als je hem hooren wilt!. . . Ja?. . . Uitstekend, kom dan Maandagavond even bij me aan. . . . o nee, liever Dinsdag want Maandag ben ik. . . . kan ik moeilijk weg, zie je..."

Over Berts gelaat gleed haast onmerkbaar een fijn lachje Hij dacht aan de heerlijke oogenblikken, die hij Maandag zou doorbrengen met hàar, z'n lieve meisje. . . .

(Zie vervolg op pag. 12)

De uitslag van onze illustratietelling wordt in het eerstvolgend nummer bekendgemaakt.